

Ціни на полуницю на ринках за тиждень знизилися вдвічі

Ще минулих вихідних ягоди, вирощені в теплицях, продавали не дешевше 39–50 гривень за кілограм. А вже на початку цього тижня, коли південні регіони розпочали збирання полуниці на відкритому ґрунті, ціни впали вдвічі — до 20–26 гривень. Різка потепління наприкінці квітня сприяло дозріванню ароматної ягоди та її здешевленню. У господарствах, які спеціалізуються на вирощуванні полуниці, вже масово збирають врожай. Достигає ягода і в центральних і східних регіонах.

10

понад стільки мільйонів тонн за підсумками минулого року становило в Україні виробництво овочів. В одноосібних господарствах було вироблено 86% від усього обсягу.

В Україні посадять тисячу гектарів нових виноградників

У 2013 році в Україні висадять 1 тис. га нових виноградників. У Міністерстві аграрної політики та продовольства планують розробити комплексну систему дотацій, яка буде спрямована не тільки на грошову компенсацію за висадження винограду, а й на процес виноробства в цілому. Про це заявив начальник відділу розвитку садівництва та виноградарства Департаменту землеробства Мінагрополітики Віктор Костенко, повідомили у прес-службі відомства.

5

Відомості.інфо
№21 (661)

23 - 29 травня 2013 року
<http://www.vidomosti.info/>

Події

Волинський лікар, рятує життя африканців, перехворів на малярію 15 разів

У Рожищенській районній лікарні працює фтизіатром лікар, який десять років життя присвятив рятуванню африканських пацієнтів. Анатолій Нікітченко у 1986 році ризикнув кардинально змінити свою долю, промінявши затишні стіни райлікарні на військовий госпіталь у Мозамбіку. Та на цьому його лікарські мандри не закінчилися. Кілька років тому він повернувся з маловідомої острівної країни, що розташована поблизу західно-го узбережжя Африки. Як жилося волинському фтизіатру, який на іншому континенті встиг перекаваліфікуватися на сімейного лікаря, дізнавалися «Відомості».

У травні 1986 року 42-річний фтизіатр Анатолій Нікітченко згодився лікувати хворих за кордоном. Залишивши дружину та двох доньок, він подався у далекий Мозамбік, де якраз у ті роки тривала громадянська війна.

— Все почалося зі спецординатури у Москві та курсів португальської мови. Потрапив я у Мозамбік, у провінцію Інъямбане, де пропрацював два з половиною роки. Тоді була така мода — направляли спеціалістів до країн, які звільнилися з-під колоніального гніту. Робота була важкою. Я сам виявив бажання туди поїхати, бо це була можливість подорожувати, відкривати для себе новий світ, та й матеріальний бік питання цікавив. На той час це були солідні заробітки. Якщо лікарі заробляли тут 180 рублів, то моя перша зарплата становила 2200 чеків, які я міг, повернувшись додому, отоварити у тодішніх магазинах «Берізка». А у 1988-му нам уже відкрили рахунок у Зовнішконеобанку, — пригадує Анатолій Олександрович.

Оскільки в Мозамбіку було оголошено військовий стан, найперше, що зробили з лікарями, — озброїли їх.

— Мені дали автомат Калашникова, пістолет і кілька ручних гранат. Нас озброювали військові радники, але, чесно скажу, вони були більше налякані, ніж ми. Нам же страшно ставало від того, якими до нас надходили військові: рани були страшними, — ділиться спогадами лікар.

На щастя, скористатися зброєю йому жодного разу не довелося. Зате

повертати важкопоранених із того світу було чи не щоденною справою.

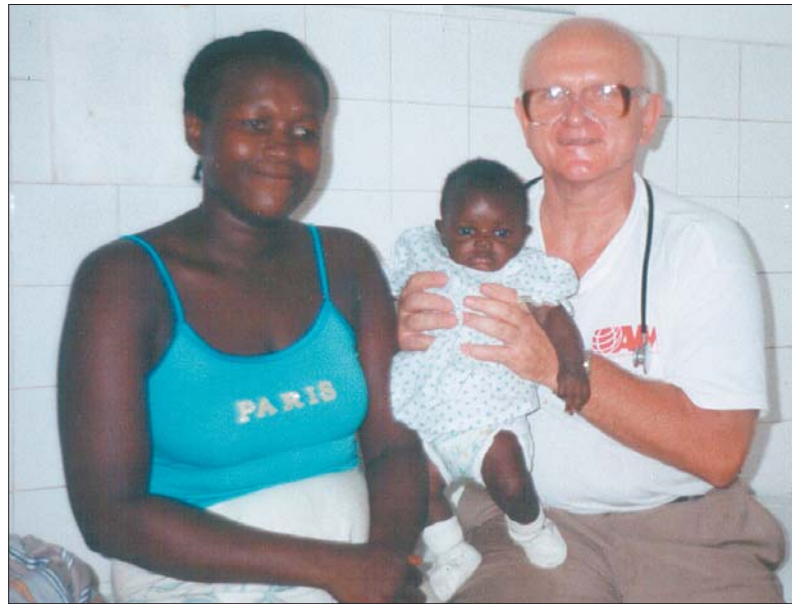
— Мозамбік запам'ятовується чудовою природою та важкою працею. Госпіталь був приблизно таким, як наша обласна лікарня, — на 370 ліжок, але лікарів було всього вісім, — розповів Анатолій Нікітченко. — Нам довелося обслуговувати 1 мільйон 200 тисяч населення. За мною особисто було закріплено сто терапевтичних ліжок, які щоденно поповнювалися пораненими. Треба було вміти робити все, що не потребує хірургічного втручання. В основному мав справу з інфекціями, неврологією, терапією. Пам'ятаю, як після вторгнення у наше містечко, яке називалося Трагедія Моїне, залишилося півтисячі трупів, а до госпіталю привезли 87 важкопоранених. Працювали ми тоді цілодобово. Вразило поняття шоку в поранених. Мені доводилося «сортувати» їх. Дивлюся: сидить солдат, ніби не важко поранений, але так наче голову руками підтримує. Я до нього — а там горло перерізане, постраждали трахея та стравохід. Пошастило хлопцю, бо сонну артерію не зачепило. Він живив, а з тих 87 померло всього двоє. Вагалі, африканським народам властива якась підвищена виживаність, у них хороша імунна система.

Запам'ятався Мозамбік і їжею, особливо рисом. Продукти радянським медикам привозили з Союзу літаком. Анатолій Олександрович розповів, що у їхньому містечку були перебої з електрикою, доводилося готувати на кілька днів, здебільшого те, що довго не псується. Тому, каже, рису з «тушонкою» наївся на все життя.

Коли повернувся на батьківщину в 1988 році, пана Анатолія по праву можна було назвати місцевим багатієм, адже за два з половиною роки роботи в Африці на банківський рахунок лікаря набігла космічна на той час сума — 15 тисяч доларів.

— Але я не зміг розпорядитися цими коштами, бо у період розпаду СРСР банк збанкрутував. Єдине, що встиг купити, — восьму модель «Жигулів» та японський телевизор, — з усмішкою згадує співбесідник.

Та якось дуже вже сумувати за заробленим, каже лікар, не доводи-

лося. Мабуть, такі інтуїтивно відчував, що на цьому його мандрівки не завершилися.

Перебуваючи у Мозамбіку, він чув від своїх африканських колег про таку країну, як Сан-Томе і Принсіпі. Йому розповідали, що красивішої природи, ніж там, не побачити. Острівна країна, Атлантичний океан... Анатолій Олександрович каже, що дуже хотів туди потрапити. Мрії, як відомо, мають здатність збуватися, хоча й не одразу. Минуло добрих десять років, поки волинський лікар ступив на омріяний острів. За цей час встиг удруго одружитися, народити сина.

А почалося все зі звичайної поїздки до Португалії на заробітки.

— Після Мозамбіку я повернувся на роботу в районну лікарню. 90-і були важким періодом. Нову сім'ю треба було годувати, а тут якраз усі почали масово виїждати до Італії... То й я поїхав у Португалію, — розповів пан Анатолій.

Спочатку перебивався тимчасовими заробітками на будівництві, а потім, каже, вийшов на знайомих французів, із якими працював у Мозамбіку. Ті листом повідомили йому, що міжнародна організація «Лікарі без кордонів» набирає медиків-добровольців до Анголи. На те, щоб

зібрати всі документи для поїздки у складі місії, пішов рік. Готовою до від'їзду була і дружина Жанна. Вона, як з'ясувалося, мала диплом медсестри громадянської оборони. Коли вже все було готове, керівництво організації «Лікарі без кордонів» запропонувало Нікітченкам їхати не в Анголу, а (хто б міг подумати!) до маловідомої, але омріяної країни Сан-Томе і Принсіпі. Анатолій Олександрович погодився не вагаючись.

— У Сан-Томе і Принсіпі рівень життя краший, ніж у Мозамбіку. Це колишня колонія Португалії, яка без кровопролиття отримала незалежність у 1974 році. Поїхав я шефом цієї гуманітарної місії. Крім моєї дружини, з нами було ще двоє медиків. Ми повинні були надавати медичну допомогу, готувати місцевих лікарів і проводити профілактичну роботу. На обслуговуванні мали всього шість тисяч населення. З Мозамбіком порівнювати нема чого, бо це небо і земля. Чесно кажучи, ми потрапили в рай. Нам дали коледж для проживання, забезпечили прислугою, транспортом, водієм, — пригадує лікар-андрівник.

Оплачувалася робота шефа місії у перші місяці 1200 євро, згодом заробітки ставали вищими.

Оскільки довкола був океан,

основною стравою острів'ян була риба. Пан Нікітченко спочатку сам навчився полювати на неї з гарпунною рушницею, а згодом «підсадив» на це і свою супутницю життя.

У таких «райських» умовах подружжя Нікітченків прожило цілих шість років. Єдине, чого не вистачало обом, — їхнього сина, якого довелося залишити у Рожищі під наглядом бабусі. Остаточне рішення повернутися в Україну пан Анатолій прийняв, коли погіршилося здоров'я його батька.

— Та й важко стало. Інша культура, дуже замкнений світ. Населення країни становить усього 150 тисяч, то вже всі набридли... Ну і спека, звичайно. Нижче +22 градусів не було, — пригадує співрозмовник.

До всього ж за сім років перебування на острові лікар перехворів малярією 15 разів.

«Відомості» поцікавилися у пана Нікітченка, на що ще хворіють мешканці екзотичної країни.

— Недуг менше, і вони простіші. Екологія там нічим не зіпсована. Найбільше острів'яни страждають від малярії та захворювань, пов'язаних із поганою водою, — діареї, дизентерії тощо. За сім років, які я там пробував, було діагностовано всього один випадок раку. На туберкульоз, щоправда, хворіють так, як і в Україні. Це соціальна хвороба. СНІДу там теж одиничні випадки. Вірус імунодефіциту привезли на острів порівняно недавно, оскільки Сан-Томе і Принсіпі була ізольованою тривалий час. Траплялися також цукровий діабет, глаукома, артеріальна гіпертензія, проте це не було так масово, як у нас, — повідав медик.

Анатолій Нікітченко каже, що у Сан-Томе і Принсіпі на високому рівні розвинута сімейна медицина, українці могли б багато чого перейняти в острів'ян. Мовляв, їхній лікар, як покійний слуга пацієнтів, уміє робити все у межах простого. Українські ж лікарі стають сімейними не з власного бажання — життя змушує, а позбутися ярлика вузької спеціалізації, яку роками навішували на вітчизняних медиків, важко, і це вимагає більше часу, ніж повільно навчання для перекваліфікації.

Ірина КОСТЮК

Уряд захищає українських виробників у Білорусі

Справжня торговельна війна розгортається між Україною та Білоруссю. І саме наша країна змушена захищатися від агресивної поведінки сусідів. На словах вони декларують максимальне сприяння українським виробникам, а на ділі роблять усе можливе, щоб витіснити нашу продукцію з ринку. Причому роблять це аж ніяк не ринковими методами.

Останніми «під роздачу» потрапили вітчизняні кондитери. Воювати з ними Білорусь почала раптово — з квітня товари стали затримувати на митниці. Якщо раніше розмитнення українських солодощів забирало всього декілька годин, то тепер цей термін продовжився до місяця!

Але на цьому «братія» країна не зупинилась. Як говорять самі кондитери, ті поставальники, кому таки вдалося прорватися через кордон, практично не можуть доставити власну продукцію до торговельних мереж. Білоруська влада ледь не під страхом звільнення директорів магазинів заборонила їм приймати українські товари під реалізацію.

Не дивно, що все це призводить до колосальних збитків. Експорт солодощів до Білорусі фактично припинено — лише за квітень вітчизняні кондитери втратили майже 50 мільйонів гривень. А що ж буде далі?

Білоруська сторона розводить руками та робить здивоване обличчя. Зрештою, ін-

шого виходу в неї немає — хто ж зізнається, що він порушує взяті на себе міжнародні зобов'язання? От і білоруські урядовці неодноразово обіцяли розібратися у ситуації. Однак віз і нині там.

Тому вітчизняним кондитерам нічого іншого не залишалось, як звернутися по допомогу до української влади. І вирішення проблеми під свій особистий контроль узяв перший віце-прем'єр-міністр Сергій Арбузов.

Коментуючи відповідь України на дії Білорусі, він дав чітко зрозуміти, що влада не лишатиметься осторонь цієї проблеми. «Завдання уряду — допомагати бізнесу. Тож я планую зібрати підприємців і вирішити ці дуже актуальні для нас питання», — сказав Сергій Арбузов. Тоді ж перший віце-прем'єр додав — питання слід розглянути і на засіданні Міжурядової українсько-білоруської комісії з економічного співробітництва.

Таку заяву Сергій Арбузов зробив ще 8 травня, а вже через тиждень у Кабінеті Міністрів відбулася досить серйозна нарада з цього приводу. Міністр економічного розвитку і торгівлі Ігор Прасолов за дорученням Арбузова зібрав на зустріч керівників бізнес-асоціацій і підприємців. Усі вони в один голос підтвердили: економічну політику Білорусі відносно України назвати дружньою ніяк не можна. Причому торкається це не лише кондитерських виробів, але й сфери легкої промисловості, молочної галузі,

транспортних перевезень.

Очевидно, що назріли адекватні кроки у відповідь. І українська сторона готова їх здійснити.

Звичайно, Білорусь — один із ключових торговельних партнерів України, але це зовсім не означає, що ми маємо спокійно спостерігати за тим, як тиснуть на наш бізнес. Тому уряд буде використовувати будь-які механізми, щоб захистити вітчизняних експортерів.

До слова, робитиме він це не лише через українсько-білоруську комісію з економічного співробітництва, але й із застосуванням інших механізмів — використовуючи домовленості у межах Євразійської економічної комісії, Митного союзу та Єдиного економічного простору.

«Спробуємо з усіх боків, які тільки можливі, захищати інтереси нашого бізнесу. Ми будемо вживати найжорсткіших заходів, щоб інтереси наших виробників були захищені», — заявив Ігор Прасолов після наради з підприємцями й пообіцяв, що їхні пропозиції обов'язково візьмуть до уваги.

Тепер же залишилося чекати результатів роботи Міждержавної комісії, котра збереться найближчим часом, і висновків, які зробить уряд. Але вітчизняні підприємці вже сьогодні досить оптимістично дивляться в майбутнє — підхід, який задекларував Сергій Арбузов, переконав їх, що вони не залишаться без підтримки.

Андрій ОРАНСЬКИЙ